

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

gum in pace quieuit, IIII. Nonas Iulij. Erat autem
 supputatione annalium, concordante Eusebij continuato-
 re, post nongentesimum sexagesimum quartus. Et inde
 conuincitur error in sepulcri eius inscriptione, quae tem-
 poribus non respondet. Interea Imperator rebus in Italia
 pro tempore constitutis, descendit in Germaniam, et
 peregit Pentecostes solennitatem Aquisgrani: Eo con-
 uenerat omnis nobilitas de Imperatoris genere: Soror
 eius Gerberga, regina Francia: Soror Hadnida, uxor
 Hugonis comitis Parisiorum, quorum filius Hugo postea
 regnauit in Francia. Mira solennitas & rerum pompa
 pro Imperatoria magnificentia, ad conuentum tam ma-
 gna lataq; nobilitatis. Ibi Bruno archiepiscopus Cole-
 niensis, frater Ottonis legationem suscipit in Franciam,
 ad componendos nepotes ex sororibus. Compendij dum
 esset, in formula compositionis laborans, febre corre-
 ptus, testamento ordinato, concessit e vita: Vir omni ui-
 tutum genere laudatissimus, qui & religiosam & secularem
 militiam pariter impleuit: non enim deerat ec-
 clesiastico ministerio, pariter a fratre constitutus gubernator
 Lotharingia: quae iam diu prouenit per Ottonem
 Romano Imperio. Wilhelmus quoq; Ottonis Imperatoris
 filius, archiepiscopus Moguntinus, per eadem quoque
 tempora emigravit.

CAPVT XIII.

Remansit Imperatori fixa de Magdeburgensi se-
 de surrigenda sententia, etsi temporaliter per
 Bernhardum Halberstadensem episcopum intercluderetur.
 Prouiderat iam Otto, ut ad eam rem summi Pontificis
 decretum haberet, etiam repugnante episcopo
 ualiturum. Sed iam Bernardus in fata concessit, suc-
 cessorq; illius, praesertim accedente Romani Pontificis
 ordi-

ordinatione, non iam se opposuit Imperatori. Hildebrandus is erat: qui cernens summi Pontificis & Imperatoris in vnam rem concurrere consensum, nec potuit, nec debuit, nec voluit colluctari. Igitur de latissima sua diocesi permisit nouæ Magdeburgensi quantum sat erat: constitutis limitibus ad vtranque, qui extant hodiè. Inde verò ecclesiam de Vallerseue, quo illam pater eius fundauerat, translata, in Magdeburgo fecit erigi: omnibus inde prouentibus qui prioris erant ecclesiæ, inde pariter translatis in nouam, & aduictis de Imperatoris munificentiâ. Tum verò migrare iussi fratres, inuiti abiêrunt: inq; montem vicinum vrbi concesserunt: Ibi Imperatoris ope monasterium quod floret hodiè, erexerunt, diu tamen eius rei tristem repetentes memoriam. Per multos annos in vigilia beati Laurentij, qua emigrârunt, nudis pedibus ecclesiam suam, votis constricti, repetiuere. Imperator autem nouam ecclesiam metropolitico splêdore in honorem sancti Mauritij iussit dedicari, quod eius sancti patrocinio vteretur in prælijs. Sûnt tamè qui scribant, inter crebra quæ gessit bella, aliquando nolente ipso subuersam ecclesiam aut monasteriû diuini Mauritij honore sacratû, hanc tutelari suo sancto fecisse compensationem. Transferrî iussit sanctû Adalbertû de monasterio sancti Maximini in Treueri ad archiepiscopatum, quem ille ibi gessit ad annos penè quatuordecim: Subiecitque illi episcopatus sex suffraganeos, Mersburgensem, Misnensem, Citzensensem, in Sala fluminis ripa, Brandenburgensem, Huelbergensem, & Porenensem: qui an sit in Lubucensem translatus, nō enuncio: Hoc compertum teneo, Lubucensem ex Polonia in ditionem Brandenburgensem ex legitimis causis esse translâtû. De Porena nihil vsq; hodiè compertû habui.

Per

Per quæ etiam tempora Wichmannus quidam ex allicis, cum haberet nonnihil vnde sibi malè ab Imperatore timeret, profugit in Wandaliã, gentem inquietam incitans, vt in Saxoniam faceret excursions. Iam Parthenopolim, siue Virginopolim malis, aut Magdeburgã urbem Otto Imperator insigniuerat, quæ Wandaliã caput esset: Iam ecclesiam erexit in honorem diuì Mauritiij, cuius monasterium in expeditione, quod diximus, euersum est. Episcopum Adalbertum inibi fecit consecrari, vt populum erudiret Wandalarũ, & in fide Christi pariter & Imperatoris conseruaret. Sed prauissima machinatio Wichmanni. Egressos ad pugnam Wandalos Imperator excepit, & fortiter repulit versus in fugã, cum multi corruissent. Nec longè post Wichmannus ille desertor cum inter Wandalos ageret, cepit tædere populum incentoris. Inuentus est qui perurgam auferret de medio in gratiam Imperatoris: & paruerunt in reliquum dictis imperatisque.

CAPVT XV.

EXiitit causa qua iterum Imperator in Italiam vocaretur: nam Leone VIII. subuerso, Romani statim post Imperatoris abscessum, artibus solitis, quæ oderunt, de medio tollunt: Iohannem XIII. Pontificem simili odio insectantur: Captum enim à tyranno, quem ad hoc inuitauerant, perduci sinunt in Campaniam. Id cum rescisset Imperator, non literis, non nuncijs agendum ratus, seipsum accinxit cum exiret cum exercitu. Hermannum antea prefectum inferioris Saxonie partium constitutum, cum illum probè omnia administrasse comprobaret, ducali insignitum honore prouexit, vt sedeat cum principibus. Hic est ille ducatus, quem vsque hodiè administrant duces Saxonie, ad Albim habitantes